

— Казвамъ се Боянъ. Стасата ми е въ прониятството на боляра Недѣлко, царю честити...

— Отъ сега ти си свободенъ жителъ. Назначавамъ те перпиракъ въ Търново. Хайде върви, върви се почерпи...

Той извади единъ пръстенъ отъ ржката си и му го хвърли.

Князь Белота му даде кожената си кисия, натъпкана съ сребърни и медни пари.

Отъ горницата се притече царицата и спрѣ изплашена голѣмитѣ си черни очи върху чудната гледка.

— Елено! — извика царьтъ. — Елено! Кажи какво искашъ, за какво жадува сърдцето ти? Огърлица? Диадема?

Ужасъ обезцвѣти лицето на царицата. Да не бѣше загубилъ разума си Асѣнъ? Но не. Всички се смѣха, всички говорѣха оживено съ радостни възклицания.

Само Иваница не можеше още да повѣрва.

Какъ бѣше възможно Алексей, разглезениятъ женственъ Алексей да бѣде способенъ за такова дѣло? Да ослѣпи брата си, този, който тъй нѣжно го обичаше и обсипваше съ почести и подаръци... Нима можеше човѣшката поквара да стигне по-голѣми предѣли?

Той си спомни вечерьта, когато Исакъ го бѣше повикалъ да му предложи ~~сватовъ~~ — Алексеевата дъщеря. Такава хубава, свѣтла усмивка имаше изтънчениятъ чернокъдъръ севастократоръ... Толкова предана бѣ милостьта на Исакъ къмъ него. Кой можеше да си помисли, че подъ онова прекрасно чело се е криела толкова гнусна измама.

Не можеше мекушавиятъ севастократоръ да замисли такава дързость. Това бѣше дѣло на жена му Ефросина, оная едра, мъжествена жена съ обилни тъмни коси и орловъ носъ, която Иваница еднажъ бѣ зърналъ при единъ приемъ въ Свещения дворецъ. Само тя, подпомогната отъ многобройнитѣ си любовници, можеше да стори това...

Иваница изтича навънъ, пресѣче градинитѣ и презъ малката западна порта се спушна надолу къмъ рѣката, премина моста и се отправи къмъ черквата на Чудотвореца.